

árnyék fekszik a találmányon. Hirtelen valami szurásként üt át rajta: sohasem szabad választania. De valami egész ostoba fickónak, ki az iskolában megbukik...

Ruth ágyához lopózik. Dideregve és félénken szedi össze a gondolatait: — Tényleg egyikünk se választhat soha, még akkor se, ha valami nagyot viszek véghez? Soha?!

Mint valami kis rab madár néz fel anyjára. Valami hideg és meleg emelkedik fel egyidejűleg Ruthban s ez a hideg-meleg egyre forróbb. A „soha“ még vibrált az éjjeli csendben. A nagy gondú kis testet az anya a takarója alá emelte. — Még akkor se, ha valami nagyot cselekszem? Még akkor sem?! — suttogta ismét. Ruth kinyitotta teljesen a szemét. Az ablakok világos körvonala kuporgott a falak és a mennyezet között. És azt mondta lassan: — Már vannak országok, hol az asszonyok is választhatnak. Nagyon sokáig küzdöttek ezért. — Margit egész testével odahallgatott. — A lányok is? — A lányok is — mosolygott Ruth álmosan. — Én is fogok ezért harcolni — suttogta Margit. — Én megszerzem az aranyat — mormolta félálomban. Ruth ismét felnyitotta a szemét. Pénzről álmodik? — Gondolta meglepetéssel. Tényleg ilyen?

Az ablak világos négyszöge kissé magasra kúszott a takarón, Ruthnak fájtak a saját gondolatai.

GRÉDA JÓZSEF: GYILKOSSÁG

*Valakit egy kicsit megöltem,
 aztán egy csendes éjjelen
 meglátogattam lenn a földben.
 Olykor szoba is sirverem.
 S leírni is alig merem,
 de felült ott a sirgödörben,
 s beszélgetni kezdett velem
 az, akit egy kicsit megöltem.*

*Alig pár napja, hogy megöltem,
 s most elbeszélgetünk ezen.
 Forog szavunk a régi körben,
 emlékezik, emlékezem.
 — Hogy érzi magát? — kérdezem,
 s ő mosolyog: — Csak így, megölten...
 — Igaz — döbbenek meg, hiszen
 alig pár napja, hogy megöltem.*

*S nem bántott engem, bár megöltem.
 Kedvenc nevemmel szólított,
 mert látva engem meggyötörten
 megtudta, mi a nyers titok,
 hogy kétélű minden gyilkos,
 s kettő a vesztes minden pörben,
 s mert messzebb már én sem jutok,
 mint ő,
 nem bántott, bár megöltem.*